

Hermína cea tristă, care nu mai era deloc tristă, l-a invitat la dans pe Miguelito, care nu mai era deloc fricos; și, la scurt timp, toți locuitorii satului cântau și dansau pe străzi.

Dar într-o zi, o furtună groznică
s-a abătut asupra satului. Un vânt
năprasnic a smuls frunzele din copaci
și pălăriile de pe capetele oamenilor
care nu și le-au mai primit niciodată
înapoi.

Pălărierul care își asculta atent clientul, ca de obicei, i-a făcut cu ochiul și a încuviințat din cap.

La scurt timp, Marele Yolindo ieșea foarte fericit din magazin. Într-un fel, nu mai era atât de minunat precum se credea, dar era diferit și foarte mulțumit de noua lui pălărie.

Noua pălărie a lui Paco Zgărcitul l-a făcut pe purtătorul ei, care înainte nu se gândea niciodată la ceilalți, să lase tot timpul deschisă ușa casei sale.

Oricine voia să intre era invitat să bea o ceașcă de ceai, să-și împărtășească grijile sau, pur și simplu, să petreacă un moment plăcut.

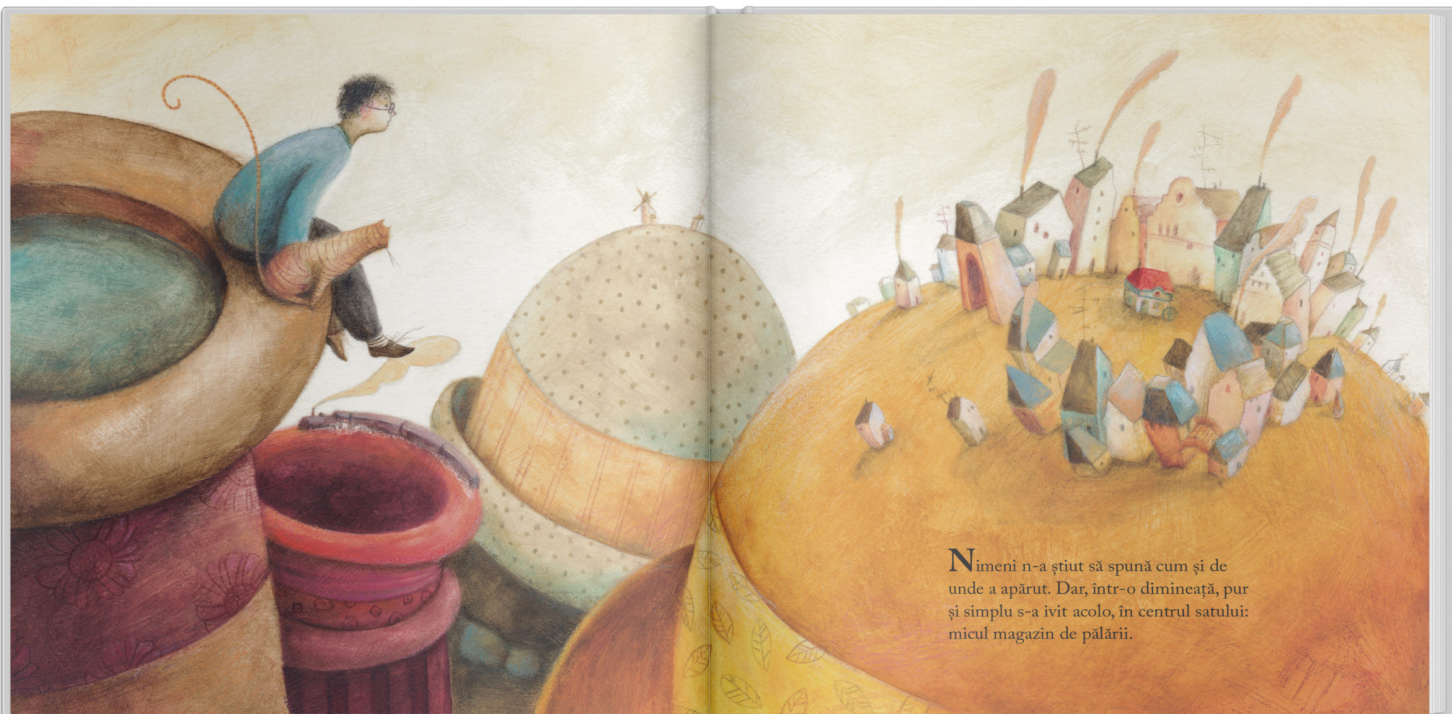

Hermina cea tristă aproape
că nu-și mai amintea cum e
să zâmbești. Și totuși, de când
și-a pus pe cap pălăria ei cea
nouă, întâmpina fiecare zi cu
veselie și molipsea pe toată
lumea cu fericirea ei.

După o vreme, când a ieșit pe ușa magazinului, purta o pălărie frumoasă. Și nu doar atât! Într-un fel, părea schimbat.

Dacă înainte își ascundea capul între umeri, ținându-și privirea pironită în pământ, acum părea să fi crescut câțiva centimetri. Mergea drept, cu bărbia ridicată, și chiar saluta în piață oamenii care-l priveau surprinși.

Nimeni n-a știut să spună cum și de unde a apărut. Dar, într-o dimineață, pur și simplu s-a ivit acolo, în centrul satului: micul magazin de pălării.